

Ко још не воли мале, слатке бебице? Да ли би иком било тешко да учини нешто за њихову добробит? И заиста, када треба добити подршку јавности и народа “за бебе”, велики су изгледи да ће то бити са успехом. Инкубатори, нова болничка одељења, новац за операције у иностранству. Руку на срце, то не може свако. Потребно је да имате идеју, преузмете иницијативу, да имате талента за пи-ар, менаџерске способности да организујете и каналишете енергију и добру вољу других и усмерите је ка племенитом циљу, и скоро да сте тамо.

Све то је, изгледа, лакши део посла. Онај тежи јесте проценити да ли ваша идеја, ма како добро звучала, и ма колико племенит циљ имала, доноси више штете или користи тим истим слатким бебицама којима желите да помогнете?

Тако је и кампања „Гласај за бебе“ за укидање ПДВ-а на беби опрему и храну за бебе, у којој је сакупљено 180.000 потписа грађана Србије, завршила као фарса. Са евентуалним срећним крајем једно за неке политичке играче који су добро знали да се мало те беби-слаткоће може пренети и на њих овог 6. маја, па су ову идеју мреже родитељских удружења и дечјих организација претворили у свој политички капитал.

Наиме, Влада Србије је 30. марта усвојила амандман на Предлог закона о изменама и допунама Закона порезу на додату вредност којим је предвиђено да родитељи или старатељи могу да поврате ПДВ на купљену опрему и храну за бебе. Укидање ПДВ-а на беби опрему ових дана треба и да се изгласа а затим и примени.

Авај, организације које су се залагале за ту меру већ су схватиле да неће бити ефекта за родитеље, него вероватно и штете.

Практични, какви по природи ствари јесу, трговци су одмах подигли цене беби производа за 20 до 30 одсто, док су стручњаци израчунали да ће мањак у државној каси бити већи за око пет милијарди динара. Родитељи ће дакле, убудуће бити принуђени да плаћају далеко скупље производе за бебе него сада, и да свој тешко избоксовани попуст остварују једино скупљајући свакодневно фискалне рачуне, носећи их неком бирократи (на неком новоуведеном буџетском радном месту) како би на крају, уколико се уклопе у прописани годишњи лимит од 55.000 динара (нема шансе), били на каквој-таквој позитивној нули, тј.тамо одакле су и кренули пре ове иницијативе. Губитак у државној каси наравно остаје, а тај губитак ваљда погађа све чланове овог друштва па и бебе, за које треба плаћати лекаре, градити домове здравља, болнице, јаслице...

Посебна тема је и праведност мере која се односи и на родитеље који своју децу облаче у Армани и купују им луксузна колица од 100.000 динара. Само ПДВ на таква колица (који ће сада завршити у џепу трговаца) довољан је да се за две бебе из социјално угрожених породица обезбеде по квалитетна нова колица..

А колико ће цела ова ујудурма да подигне наталитет у Србији, на то не треба ни трошити речи. Можете ли да замислите неког статистичког потенцијалног родитеља који са дигитроном у руци прерачунава цену своје будуће бебе са и без ПДВ-а? Наталитет је, упркос ономе што родитељи жељни финансијске подршке причају, једна далеко сложенија прича, којој не могу да доскоче ни много богатији и паметнији од нас.

Наравно, све што се као епилог ове акције десило, већ недељама су по медијима најављивали економисти, али кад влада општа еуфорија поводом племенитог циља, просто делује као да сте лоше васпитани или зли када људе суочавате са чињеницама. На прву лопту увек делује боље нешто чинити, макар наивно и трапаво, него пустити да ствари остану онакве какве јесу. Ако вам је за утеху, док будете са кесом фискалних рачуна у руци чекали у неком реду на своје следовање пореза на слаткоћу, сетите се да су само имали најбоље намере.